

I samme øjeblik jeg så på Aurora, sukkede jeg af lettelse, slappede helt af og lod skuldrene falde ned på plads. Jeg havde en ven, en allieret, på min side.

Alt ville blive okay. Det var sikkert.

Auroras hår glimrede og lyste. Farven strakte sig fra gult til brunt til sort til rødt og så hele farveskalaen igennem igen.

Det samme gjorde hendes hud. Den spillede i alle mulige nuancer mellem den klareste hvid og den sorteste ibenholt.

Og hendes kjole ... Den fantastiske, gule kjole gnistrede og funkledede og dryssede som stjernestøv mod hendes fødder.

Hele det lysflimrende syn beroligede mig, også selvom jeg ikke længere troede, hun var en engel, som første gang jeg så hende.

Men jeg havde totalt fejlvurderet hele situationen!

Så snart jeg fik øje på hendes aura, vidste jeg, at jeg

havde taget fejl. Hendes normalt lysviolette aura blev dæmpet til en mat, mørk violet. Hun var ikke min allie-rede. Vi var på hver vores side.

Bodhi havde ret: Jeg havde en hel masse at forklare. Min sidste sjælefangst var ikke ligefrem en bestillings-opgave.

Jeg stirrede på mine fødder, hang skamfuldt med hovedet og tvang mig selv til at sjokke efter Bodhi. Mit lyse, tjavsede hår hang ned i øjnene på mig. Og i de sidste sekunder gennemgik jeg desperat mine bedste og mest skudsikre undskyldninger. Øvede mig panisk på min historie som en stakåndet skuespiller lige før premieren.

Selvom jeg rent faktisk kun havde gjort mit arbejde som Sjælefanget, da jeg havde lokket en hel masse spøgelser til at krydse broen til det sted, hvor de hørte hjemme, så kunne det ikke benægtes, at jeg var blevet bedt om at kigge den anden vej. Jeg burde ikke have blandet mig. Ikke have stukket min opstoppernæse i sager, der ikke ragede mig.

Men hørte jeg efter?

Næ.

Jeg løb bare for fuld turbo lige ind i en hel masse bøvl og ballade.

Jeg fulgte efter Bodhi hen mod scenen. Han gik fuldkommen stiv i hele kroppen. Knugede sine hænder så hårdt, at jeg var glad for, at jeg ikke kunne se hans ansigt! Men jeg tør vædde på, at hans mund – uden det strå, han plejede at tygge på, når Rådet ikke var i nærheden – var sammenknebet til en smal, grum streg. Og hans øjne

flakkede helt sikkert nervøst bag de der ekstremt lange og tætte øjenvipper, mens han grublede over, hvordan han én gang for alle kunne slippe af med mig.

Jeg kiggede ud gennem mit pandehår. Så, at Aurora satte sig på sin plads ved siden af Claude, som sad ved siden af Samson, som sad lige ved siden af Celia, der var så lille og spinkel, at hun kunne dele et armlæn med Royce, uden at de skulle slås om pladsen. Hele forsamlingen sad bare og ventede på at høre, hvad jeg havde at sige til mit forsvar. Men så var det, jeg huskede det allervigtigste bevis.

Det soleklare bevis, som ikke krævede nogen ord eller forklaringer, for det var lige dér foran dem.

Jeg strålede.

Nej ... stryg det. For jeg strålede ikke bare med mit sædvanlige skær. Det var langt mere imponerende.

Som belønning for alt det, jeg havde klaret, var mit skær blevet superforstærket. Fra at være en næsten ikke-synlig, svag, grøn flimren, var det blevet en ... ja, altså, i hvert fald en noget dybere grøn aura.

Okay, så var forskellen måske heller ikke større. Det var måske ikke en vildt stor og dramatisk ændring, men den var der. Og den kunne ikke overses.

Jeg havde jo selv set det.

Bodhi havde set det.

Selv Buttercup havde kigget direkte på mig og bjæf-fet, mens han logrede med halen og snurrede rundt om sig selv.

Og det tog jeg som et godt tegn på, at Rådet også ville

kunne se det. De overså ikke noget som helst. Så meget havde jeg da lært.

Jeg slappede af, strøg håret væk fra ansigtet og tænkte: *Hvor slemt kan det være, når mit skær så helt tydeligt er blevet mintgrønt?*

Men så kom jeg i tanke om det, som Bodhi havde sagt om handlinger og konsekvenser. Om Rådets magt til at give og tage, som de ville. Han blev ved med at sige, at fordi jeg ikke kunne styre mig og følge en ordre, så kunne det her sagtens ende med, at ingen af os nogensinde kom til at stråle igen.

Jeg vidste, at jeg blev nødt til at handle hurtigt. Gøre, hvad der skulle gøres, for at få dem til at se det hele fra min side. Så jeg gik lige på og hårdt.

Jeg havde ikke tid til mere pjat.

For jeg havde lige hørt om noget helt specielt – om en mystisk dimension, hvor alle drømmene foregår – og dér ville jeg hen!

Desuden stolede jeg ikke på Bodhi. Han syntes, at jeg var en belastning. Det var ikke nogen hemmelighed.

I sidste ende var det hver mand for sig ... æh, hvert spørgsmål for sig. Så jeg skubbede ham til side og stillede mig midt på scenen.

Han gispede af forbløffelse og forsøgte at stoppe mig, men det var for sent, og jeg var for hurtig. Før han kunne nå at reagere, stod jeg lige foran Rådet og havde fejlet min frygt til side.

Frygt er kun for bangebukse.

Nu skulle de høre min side af sagen.

Min historie. På min måde.

Og jeg skulle lige til at gå i gang, da jeg så, hvordan Auroras aura blev mørkere ligesom alle de andres i Rådet. Mørk på en måde, der gjorde min mund helt tør og fik min hals til at snøre sig sammen, så jeg ikke kunne få et ord frem.

Jeg stod helt stille og bævede. Stum. Stod og så Bodhi – min guide og hjælper – ryste på hovedet med et smørret grin. Der var ingen tvivl om, hvor meget han nød at se mig stå der og stege.

I næste øjeblik var Bodhi hoppet ind foran mig. ”Hej!” sagde han og fulgte det op med et blændende smil. Et, der virkelig fremhævede hans smilehuller og fik øjnene til at stråle. Og som om det ikke var nok, kastede han med hovedet, så hans tykke, brune krøller faldt ned i ansigtet og blev fanget af de der ekstremt tætte øjenvipper bare for at han kunne stryge det væk igen og flashe et nyt smil.

Ren Hollywood-taktik.

Glat.

Overfladisk.

Så ... falsk ...

Den slags kast med hovedet, der enten får ens hjerte til at banke vildt eller får en til at tænke: Klamt! Og når det nu var Bodhi, ja, så fik det mig bare til at føle mig underlig.

Men siden hans kast med krøllerne ikke gav det forventede resultat, da Rådets medlemmer ikke dånedede på stribe, så ændrede han taktik. Han rømmede sig, kiggede direkte på dem og sagde: ”Goddag.” Meget alvorligt.

Altså sådan en kovending af en hilsen er pinlig, synes jeg! Men før jeg kunne nå at stoppe ham, sagde han: ”Som I ved, så løb Riley, Buttercup og jeg ind i nogle ... problemer her for nylig, og ...”

Han rablede løs.

Nøj, hvor han rablede.

En hel masse bippidy-bla-bla i mine ører. Jeg blev helt svimmel. Al den rablen holdt ikke en meter. I hvert fald ikke når det drejede sig om Rådet. Jeg blev simpelthen nødt til at stoppe ham, før det gik helt galt. Så i samme øjeblik han tav for at trække vejret, sprang jeg frem og sagde: ”Jeg tror, at det, Bodhi forsøger at sige ...”

Han stirrede på mig. Gloede med lige dele raseri og bestyrtelse, men det skulle ikke stoppe mig. Niks.

Men før jeg overhovedet kom i gang, sagde Royce – ham med det mørke, bølgede hår, den glatte, brune hud og de glimtende, grønne øjne: ”Så er det nok, Riley.”

Jeg stivnede. Turde ikke kigge på Bodhi. Turde ikke kigge på nogen. De fem små ord tog mælet fra mig. I hele mit latterligt korte, tolvårige liv havde jeg kun hørt den vending, når en voksen havde fået seriøst nok af min opførsel.

Den pinlige tavshed, der opstod, blev brudt af Celia, som sad ved siden af Royce. Hendes aura, blå som en kornblomst, strålede for fuld styrke, da hun sagde: ”Der er ingen grund til at fortsætte. Ingen grund til at forklare eller undskylde. Vi har set det hele.”

Jeg nikkede. Sank sammen. Andet kunne jeg ikke.

Mit blik hang ved Samsons mørkviolette øjne, da han

greb om stolesædet med begge hænder. ”Du handlede på egen hånd. Du gjorde det bevidst og uhæmmet. Du ignorerede Bodhis instrukser, og du udsatte dig selv for stor fare.” Han rejste sig og stillede sig foran mig. ”Fremover skal du rådføre dig med os, før du handler på egen hånd. Uanset hvor du befinder dig på jordplanet, så må du ikke glemme, at vi aldrig er længere væk end en telepatisk besked.”

Han sendte mig et strengt blik. Bodhi fik også et. Vi stod helt stive begge to. Usikre på, hvad vi skulle gøre, da Aurora sagde: ”I skal ikke være bange for os. Vi er her kun for at vejlede og støtte jer, hvis I får brug for det. Jeg ved godt, at I er ivrige efter at blive forfremmet, men I må stole på, at hver eneste opgave er nøje udvalgt efter netop jeres evner og niveau.”

Hun kiggede direkte på mig, sikrede sig, at jeg forstod hende, før hun tilføjede: ”Men når det er sagt, så er det lykkedes dig at gøre, hvad mange andre Sjælefangere ikke har kunnet. Tillykke.”

Bodhi slappede af, og lettelsen fløjtede ud gennem munden på mig, selvom jeg slet ikke havde opdaget, at jeg havde holdt vejret. Da jeg kiggede ned på Buttercup, begyndte han at logre så meget, at hele bagkroppen rystede. Han var bare så nuttet. En hel overdosis af sødhed.

Der var ingen grund til at overdrive. Ikke når jeg lige var blevet anerkendt – nej, stryg det – når jeg lige var blevet *lykønsket* af Aurora, der var Rådets dronning, så vidt jeg vidste.

Jeg havde udsat mig selv for fare. Havde løbet en stor

risiko. Jeg havde gjort lige det modsatte af, hvad Bodhi havde sagt – og se lige, hvor det havde bragt mig hen:

Strålende foran Rådet.

Værdigt modtagende ros.

Lykønskninger!

Ordet hvirvlede rundt i mit hoved.

Jeg var ikke i problemer til op over begge ører. Alt var okay. Faktisk, så var det bedre end okay. Endnu en gang havde jeg triumferet, hvor andre havde mislykkedes.

Jeg vidste det!

Rådet vidste det.

Og mit skær beviste det.

Det var Bodhi, der trængte til at gøre noget ved sin indstilling. Mig – jeg havde bare totalt styr på det.

Jeg badede mig i succesen.

Afspillede de rosende ord i langsom gengivelse inde i mit hoved, indtil mine tanker blev afbrudt af Auroras melodiske tonefald: ”Det er tydeligt, at du har brug for større udfordringer i fremtiden, så det vil vi gøre vores bedste for at give dig.”

Jeg nikkede. Lagde ansigtet i passende, ydmyge folder og gemte sejrdsansen til senere.

Nu var det Claude, der talte. ”Så ... i betragtning af, hvor meget I to har udrettet, synes vi, at I begge har brug for en pause.” Claudes lange, slanke fingre legede med hans lange, tynde skæg, mens han talte.

Ud af øjenkrogen kiggede jeg på Bodhi. På hans totalt seje, nye sneakers, som han garanteret havde manifesteret

bare for mødets skyld. På de mørke jeans, som krøllede omkring anklerne på den der cool fyr-agtige måde. På hans løse sweater, som lige antydede hans slanke krop. Kiggede hele vejen op til hans latterligt søde ansigt, som – bare ved synet af det – gav mig klumper i halsen. Jeg var lige ved at blive kvalt i en pludselig bølge af nostalgi ved tanken om alt det, vi havde været igennem sammen.

Lige siden jeg havde mødt Bodhi, havde jeg længtes og sukket efter at få en ny guide. Men nu, hvor det skulle ske, så fattede jeg ikke, at det var slut. At vi ikke skulle være Sjølefangere sammen længere. Måske ville vi aldrig se hinanden igen efter det her møde.

Af en eller anden mærkelig grund fik det mig ikke til at juble af fryd, snarere tværtimod. Jeg blev helt rundforstyrret og følte mig en lille smule tom indvendig.

Men jeg tog helt fejl, viste det sig.

Rådet havde andre planer.

”Hold en pause, og vent med at fange flere sjæle,” sagde Aurora og nikkede, så hendes hår dansede i kulørte hvirvler. ”Slap af, og nyd det.”

Jeg blev helt skeløjet – hvordan skulle det forstås?

Var jeg ikke lige blevet lykønsket?

Og betød sådan en massiv ros ikke, at jeg kunne springe et par klasser over og gå videre til de rigtig store og skræmmende spøgelses, dem, som erfarne Sjølefangere blev tildelt?

Celia fik mig på andre tanker. ”Selvom vi er rigtig glade for din indsats, Riley, og selvom det er tydeligt, at vi

bliver nødt til at finde større udfordringer til dig, så tror vi alligevel, at du vil have godt af en lille ferie.” Hun viftede med hænderne som en kolibri, der står stille i luften med dirrende vinger. ”Og så snart I er klar igen, så sender vi med glæde dig og Bodhi ud på jeres næste opgave. Vi er så glade for den måde, I to arbejder sammen på. I får det bedste frem i hinanden.”

Jeg måbede – sådan rigtig måbede, med underkæben dinglende i knæhøjde og øjne på størrelse med tekopper. Jeg mener, helt ærligt? *Får det bedste frem i hinanden?* Lavede hun sjov med mig? Havde nogen af dem overhovedet fulgt med i forløbet og vores forsøg på at arbejde sammen?

Vi lavede ikke andet end at skændes.

Og skændes mere.

Og helt bevidst modarbejde hinanden, så snart vi fik chancen.

De eneste gange, vi skubbede vores megamange forskelligheder til side, sammen lagde kræfterne i og rullede ærmerne op, det var, når vi var så langt ude, at vi ikke havde andet valg end at stole på hinanden.

Men det var åbenbart ikke det hele. Næ, næ, de var slet ikke færdige, for mens mit hoved stadig snurrede forvirret, peb Royce op: ”Mens vi bruger noget tid på at finde jeres næste opgave, så skulle du og Bodhi, og ja, også dig, Buttercup ...” Royces øjne lyste, da Buttercup logrede så meget ved lyden af sit navn, at hele hans bagkrop vrikkede. ”... så skulle I nyde ferien. Være sammen med familien, besøge jeres venner. Det væsentlige er, at I slapper af og

får ladet op. Vi skal nok finde jer, når tiden er inde til jeres næste opgave. Lige nu er I fritaget.”

Fritaget.

Fri.

Sendt bort.

Jeg stod bare der med åben mund og gloede, selvom jeg havde hørt hvert eneste ord. Gloede på Bodhi og Buttercup, der strøg hen over scenen med døren som mål. Pludselig lammet af den forfærdelige erkendelse, at de – modsat mig – havde andre og bedre steder at være.

Rådet var forsvundet ud i den blå luft. Og at stå der totalt hjernelam, når alle andre var gået, virkede for ynkeligt, så med hængende hoved trissede jeg efter Bodhi og Buttercup.

Den sørgelige sandhed om min eksistens var temmelig tydelig. Det kunne godt være, at jeg havde brilleret som Sjælefanger, men hvad angik mit sociale efterliv, så var det mere dødt, end jeg selv var. Jeg var en total taber!

Jeg havde ingen venner. Ingen hobbyer. Ingen andre steder at tage hen end mit eget værelse.

Og selvom både mine forældre og mine bedsteforældre var Her, så havde de altså rigtig travlt med deres egne efterliv.

Her og Nu lignede overhovedet ikke jordplanet. Her havde jeg ikke brug for nogen, der betalte mine regninger, lavede min aftensmad, underskrev papirer fra skolen, kørte mig nogen steder hen eller bare sådan helt generelt sørgede for mig på husly, mad og penge-måden. Hvad som helst,

jeg kunne ønske mig eller havde brug for, kunne jeg jo få bare ved at manifestere det – og det betød, at ud over lige at kigge ind og sige hej, så havde min familie ikke længere noget ansvar for mig.

De var kommet videre.

Og den sørgelige sandhed var, at mine bedsteforældre – så vidt jeg kunne se – var langt mere populære, end jeg var.

Jeg smækkede døren bag mig og styrtede udenfor. Nu ville jeg få mig et efterliv!

Det første jeg så, da jeg var kommet ud, var Bodhi og Buttercup. De havde ventet på mig!

Bodhi stod lænet op ad jerngelænderet med et fortygget, grønt strå kilet fast mellem tænderne. Buttercup sad ved hans fødder med tungen hængende ud af munden.

Jeg løb hen til dem og kastede mig på knæ foran Buttercup. Med næsen mod hans snude kløede jeg ham længe og grundigt mellem ørerne. Jeg smilede lige så tilfreds som han, da han lukkede øjnene og lænede sit hoved ind mod mig. Jeg var så opslugt af øjeblikket, så lykkelig over, at de havde ventet, at al min tristhed forsvandt som dug for solen.

Det kan godt være, at jeg ikke havde meget af et efterliv, men i det mindste var jeg ikke helt alene.

Jeg rømmede mig. Vidste, at jeg skulle sige noget sødt, men ikke for sødt. Det var ikke lige mig, men jeg ville gerne vise dem, hvor taknemmelig jeg var. Hvor lykkelig jeg var over, at de begge to havde ventet på mig.

Jeg åbnede munden. Skulle lige til at sige noget, da jeg så Bodhis knæ vippe op og ned. Så hans fingre tromme hårdt og hurtigt mod gelænderet. Og i samme øjeblik gik det op for mig, at jeg havde misforstået situationen totalt.

Bodhi havde ikke spor lyst til at hænge ud med mig. Han var stadig på arbejde som guide. Det var ren og skær pligt, at han havde ventet.

Hvis ikke af medlidenhed.

Han ville bare sikre sig, at jeg havde et eller andet sted at gå hen. At jeg ikke lavede mere ged i det, så han kunne komme af sted på sin længe ventede ferie uden at skulle tænke mere på mig.

Jeg var bare det sidste punkt, der skulle streges ud på hans liste.

Den forfærdelige erkendelse fik alle de pæne ord til at visne på min tunge. Og de ord, der skød frem i stedet, var alt andet end søde.

”Nå,” sagde jeg og kløede fortsat Buttercup, mens jeg kiggede Bodhi lige i øjnene. ”Rådet var sandelig imponeret over mine bedrifter, hva’? Og det kom lidt bag på dig, gjorde det ikke?” Jeg tav. Ventede på, at han skulle svare. Håbede, han ville sende en eller anden sarkastisk bemærkning retur, så jeg kunne gøre gengæld med noget endnu værre.

Jep, jeg provokerede. Det kan man ikke komme uden om.

Mest af alt, fordi jeg ikke kunne klare, at han havde medlidenhed med mig. Jeg kunne bare ikke have det!

Bodhi kneb øjnene sammen og kiggede længe på mig.

Da han endelig sagde noget, var hans stemme så neutral og uskyldig, at man skulle tro, han ikke havde opfattet mit tonefald. ”Hvorfor siger du det?” spurgte han og vippede det grønne strå over i den anden mundvig.

”Ja, måske fordi de *lykønskede mig?*” sagde jeg og supplerede med dramatisk himmelvendte øjne. Jeg var ved at hidse mig selv godt og grundigt op. Blev så gal, at Buttercup peb højt og flygtede væk fra mig.

Men hvis det bragte Bodhi ud af fatningen, så viste han det i hvert fald ikke. I stedet lo han bare. Eller, det var mere en mellemting mellem latter, et host og et grynt. Så stoppede han strået i mundvigen igen og sagde: ”Nej, det, jeg mener, er, hvorfor sagde du, at jeg ikke var glad for dine bedrifter?”

”Æh, måske fordi du ikke er det?” Jeg rynkede panden og lavede en grimasse, da jeg så Buttercup krybe endnu tættere på Bodhi og længere væk fra mig.

Bodhi trak på skuldrene, så kiggede han sig omkring, mens hans knæ igen begyndte at vippe hurtigt.

Og det var der, at det gik op for mig.

Pludselig vidste jeg, hvad der var gang i.

Det var slemt. Værre end jeg havde regnet med.

Bodhi havde ikke ventet på mig. Jeg spillede overhovedet ingen rolle. Han havde ventet på en anden.

Hvis jeg stadigvæk havde været i live, så ville jeg have rødmet katastrofalt i det øjeblik. Jeg ville ikke have haft andet valg end at løbe min vej og gemme mig. Men jeg blev stående. Kiggede på ham og sagde: ”Kan du ikke huske,

hvad du sagde, lige før vi kom her? At på grund af mig, fordi jeg ikke adlød dine ordrer, så kunne det være, at ’ingen af os nogensinde kom til at stråle igen’. Du sagde, at Rådet kunne ’give og tage, som de ville’, men tjek lige, hvem der stråler!”

Jeg stak en arm frem mod ham. Håbede, at han ville kigge ordentligt efter. Men det var for sent. Hans opmærksomhed var et helt andet sted. Han var allerede på vej væk.

Jeg så, hvordan han lod en hånd løbe gennem håret. Hvordan han forsøgte at se sej, selvsikker og totalt tjekket ud. Men jeg kendte ham godt nok til at vide bedre. Han gjorde sig megameget umage for ikke at virke meganervøs.

Men det bemærkede *hun* selvfølgelig ikke.

Næ, næ, hun havde alt for travlt med at svinge med sine lange, sorte fletninger. Alt for travlt med at rette på sin sweater og sin korte, plisserede nederdel. Alt for travlt med at smile, vinke og se virkelig sød ud.

Jeg burde have vidst det. Burde have gættet det ved den der mærkelige eksamensafslutning, der havde været, lige da jeg var kommet Her. Burde have gættet det, fordi hun havde råbt og piftet allerhøjest. Men dengang anede jeg ikke, at den pige, jeg havde kaldt cheerleader-pigen (mest fordi hun altid havde en cheerleader-dragt på), var venner med Bodhi.

Jeg havde i stedet håbet, at hun og jeg kunne blive venner.

Men sådan skulle det ikke være. Det var helt sikkert.

Og lige da jeg troede, at nu kunne det ikke blive værre, så styrtede Buttercup – den forræder – lalleglad hen mod dem.

Jeg stak to fingre i munden og piftede for at kalde ham tilbage.

Og da han ikke gjorde det, men bare ignorerede mig totalt, piftede jeg igen.

Og da han stadigvæk ikke kom, manifesterede jeg en håndfuld af hans yndlingshundekiks som bestikkelse. Bad til, at det ville virke, og blev latterligt lettet, da det gjorde.

Buttercup dumpede logrende ned foran mig. Snuppede kiksene ud af hånden på mig og vendte sig så bort for at æde dem, som om han ikke kunne stole på mig. Som om jeg pludselig kunne finde på at tage dem fra ham, selvom jeg aldrig nogensinde havde gjort sådan noget.

Jeg satte mig på hug ved siden af ham og holdt øje med Bodhi og cheerleader-pigen. De lo og snakkede og brugte enhver anledning til at strejfe den andens skulder, arm eller hånd.

Det mindede mig om dengang, jeg udspionerede min storesøster, Ever, og hendes kæreste. Hvilket jeg kun gjorde for at forberedte mig selv på at blive en teenager og ikke for at snage i hendes privatliv – eller det var i hvert fald, hvad jeg havde sagt til mig selv. De havde opført sig på fuldstændig samme måde.

Og hvis jeg havde haft det elendigt før, så blev det *kun* værre af at se Bodhi og cheerleader-pigen flirte vildt. Jeg følte mig totalt tom og taberagtig.

Jo, jeg kunne selvfølgelig manifestere den samme pink, glinsende lipgloss, som hun havde på.

Og jo, jeg kunne flette mit hår med de samme perler,

der ringede som små klokker, hver gang hun bevægede hovedet.

Og en cheerleader-drugt, det kunne jeg da også manifestere. Det var jo bare at forestille sig det og – vupti – så havde jeg det.

Men jeg ville aldrig kunne udfylde sweateren, som hun kunne.

Jeg ville aldrig se så godt ud som hende i en nederdel.

Jeg ville aldrig nogensinde se så godt ud som hende.

Hun var smuk, eksotisk, og så kunne hun fylde en bh ud.

Hun var *teenager* – og det var jeg ikke.

Hun var alt det modsatte af mig. Det modsatte af tyndt, tjavset hår, opstoppennæse, blåøjede, fladbrystede – mig.

Og jeg kunne ikke gøre en dyt ved det.

Jeg sad fast.

I al evighed.

Eller, det var i hvert fald, hvad jeg tænkte, indtil jeg kom i tanke om det, Bodhi havde sagt for nylig. ”Du aner ikke, hvordan det fungerer, vel?” Han havde kigget direkte på mig. ”Ingen sidder fast nogen steder, Riley. Altså, helt ærligt, hvad tror du egentlig, efterlivet er?”

Jeg havde måbet. Havde først været helt ude af stand til at sige et ord, men fik så tungen på gled: ”Mener du ... Kan jeg virkelig ... måske ... *fylde tretten en dag?*”

Og så havde jeg presset læberne sammen igen. Sikker på, at det var for godt til at være sandt. Det var det eneste, jeg nogensinde havde ønsket mig. Det eneste, jeg nogensinde

havde drømt om. Og fra det øjeblik jeg var død i ulykken, havde jeg været sikker på, at den mulighed var død med mig.

Men Bodhi havde bare hævet et øjenbryn og trukket ligegyldigt på skuldrene. ”Jeg kender ikke til nogen begrundelser – hvad som helst er muligt,” havde han sagt og havde så nægtet at gå mere ind i det. Havde helt bevidst ladet det stå hen i en tåge. Men han havde sagt det. Og i det øjeblik – mens jeg kiggede på den smukke cheerleader-pige foran mig – ja, da klyngede jeg mig til de ord som en druknende til en redningskrans.

Bodhi stak sin tommelfinger i vejret mod mig, og det fik cheerleader-pigen til at forme hænderne som en dragt om munden og råbe: ”Godt gået, Riley! Jeg kan se din nye glød.”

Ja tak, lige hvad jeg manglede! Ikke alene synes hun lige, hun skulle minde mig om, hvor sød hun var, men indtil hun havde råbt, havde jeg glemt alt om hendes accent.

Den klingede sprødt, nydeligt og så britisk.

Hun var simpelthen så cool, som man kan være.

Jeg havde fået nok. Havde erkendt nederlaget og var indstillet på at marchere væk fra det her sted, før ydmygelserne nåede nye højder. Men så gik Bodhi hen mod mig. ”Riley, Jasmine og jeg, vi smutter nu.”

Jeg gloede. *Jasmine?* Hed hun *Jasmine*?! Jeg rystede på hovedet og sukkede. Selvfølgelig havde hun et cool, piget navn. Mens jeg – selvfølgelig – havde fået et, der normalt var forbeholdt drenge.

”Er du okay?” Bodhis øjne udstrålede en mellemting af utålmodighed og bekymring, og hvis jeg skal være helt ærlig, så kunne jeg bare ikke klare mere.

Jeg kiggede væk. ”Hvorfor skulle jeg ikke være det?” sagde jeg surt og med et tudefjæs, der ikke ligefrem fik mig til at virke mere moden i hans øjne. Han blev helt stram i betrækket, og da han kiggede opgivende på Jasmine over skulderen, kunne jeg ikke lade være med at tilføje: ”Hallo ... hvad venter I på? I behøver altså ikke at babysitte mig.”

Han kneb øjnene sammen, så de blev til to grønne streger. ”Og hvor skal du så hen?” spurgte han. Ikke fordi han var interesseret, men kun fordi det var hans job som min guide.

Jeg rynkede panden. Overvejede at sige, at det ikke ragede ham. At jeg ikke havde pligt til at aflægge rapport, hver gang jeg bevægede mig. Men i stedet sagde jeg noget helt andet. ”Jeg vil lige tjekke det sted ud, hvor drømmene bliver skabt.” Det kunne jeg lige så godt som så meget andet. Besluttede jeg der på stedet.

Han vendte sig om og gloede rasende på mig. ”Hvad sagde du?!” Hans ansigt var helt fortrukket.

Jeg trak bare på skuldrene. Pillede lidt ved sweaterkanten og tog mig god tid til at svare. ”Du ved, det der sted, hvor alle drømmene bliver skabt. Det lød ret cool, så det vil jeg lige tjekke ud. Hvorfor spørger du? Har du været der?”

Han stønnede. Pressede læberne så hårdt sammen, at de blev helt hvide. Og efter at have kigget sig over skulderen

en gang til og signaleret *beklager, øjeblik* til Jasmine vendte han sig mod mig igen. ”Riley, prøv lige at høre her. Du må ikke tage derhen. Det er forbudt område.”

Jeg havde lyst til at vrisse ad ham. Minde ham om, at vi havde ferie, og det betød – at lige i øjeblikket i hvert fald – var han ikke min chef. Men fordi jeg ikke vidste noget som helst om stedet, bortset fra det, de to gamle mænd havde fortalt mig ved Kigboksene, så besluttede jeg at droppe min strategi og gribe det helt anderledes an.

”Hvorfor?” spurgte jeg med store øjne. Det virkede altid på min far, men desværre sjældent på min mor.

”Det er forbudt. Og jeg mener det. Det har det været ...” Han rynkede panden eftertænksomt og kiggede rundt, som om han forventede, at svaret stod skrevet et eller andet sted. ”Altså, det *er* bare sådan, forbudt, og jeg hjælper dig ikke med at finde det.” Han rystede på hovedet, lod en hånd løbe gennem håret og ruskede frustreret i en håndfuld tætte krøller. ”Bare hold dig væk, okay? Bare denne ene gang, Riley, hører du? Stol på mig. Gør, som jeg siger, og hold dig væk. Kan du det? Kan du opføre dig ordentlig så længe, at jeg kan nå at få mig en velfortjent pause?”

Jeg lagde ansigtet i tænksomme folder. Han skulle lige have lov til at vente lidt på mit svar, og jeg bemærkede til min store glæde, at han ikke længere holdt øje med Jasmine. Endelig havde jeg hans fulde og udelte opmærksomhed.

Men det tog ikke lang tid, før hans knæ igen begyndte at vippe, og denne gang spjættede hans fingre også. De for fra

hans hår til hans sweater til bæltespændet og tilbage igen. Han kunne ikke vente med at slippe af med mig. Kunne ikke vente med alt det, som teenagere gør.

Så jeg lod ham slippe.

Gav ham det, han ønskede, da jeg kiggede lige på ham og sagde: ”Bare tag det roligt. Glem alt om det.”

Han så skeptisk på mig.

”Jeg mener det.” Jeg nikkede. ”Altså først syntes jeg, det kunne være lidt cool. Men hallo, hvis det er forbudt og alt muligt, så ...” Jeg tav og koncentrerede mig om mit ansigtsudtryk. Forsøgte at se meget ærlig ud. ”Jeg har ikke lyst til at være til mere besvær, ikke efter den æresbevisning, jeg fik af Rådet, så ...” Jeg drejede om på hælen. Satsede på en hurtig exit, men opdagede næsten lige så hurtigt, at Buttercup – igen! – havde valgt Bodhi frem for mig.

Jeg var nødt til at stoppe op, længe nok til at jeg kunne manifestere en ny håndfuld hundekiks bare for at få ham til at følge med.

”Riley ... kan jeg stole på dig? Det er ikke bare noget, du siger, vel? Riley?” Bodhis stemme fortonede sig, da jeg styrtede af sted. Jeg holdt en enkelt hånd hævet som i en slags vink, så han troede, jeg havde hæsblæsende travlt.

Så han troede, jeg havde et meget mere interessant sted at være.